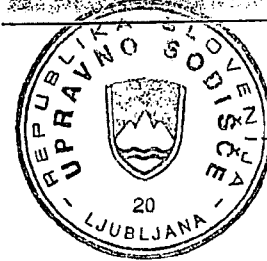

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

I U 1654/2015-24

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

9.2. 20 17

Podpis pristojne
sodbe osebe:

Pocci

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Lara Bartenjev kot predsednica ter Andrej Kmecl in Petra Hočevar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Suzane Korotaj kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: NEPREMIČNINSKI SKLAD POKOJNINSKEGA IN INVALIDSKEGA ZAVAROVANJA d.o.o., Mala ulica 5, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Pirc Mursar o.p., d.o.o., Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Zaloška 59, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper 1. točko odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-141/2015/14 z dne 22. 10. 2015,

na seji 9. februarja 2017

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi tako, da se odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-141/2015/14 z dne 22. 10. 2015 v 1. točki izreka odpravi in se zadeva v tem obsegu vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 347,70 EUR v roku 15 dni od vročitve te tožbe, od poteka tega roka dalje, do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Toženec je z izpodbijano 1. točko odločbe delno ugodil pritožbi (v tem upravnem sporu prizadete stranke), delno odpravil tožnikovo odločitev z dne 23. 4. 2015 in odločil, da mora tožnik v roku 31 dni od vročitve te odločbe prizadeti stranki omogočiti vpogled v dokument Pravno mnenje o skladnosti obračunavanja najemnin z vidika zakonodaje in sklenjenih najemnih pogodb, z dne 12. 9. 2014.
2. Iz obrazložitve izhaja, da je tožnik z dopisom z dne 23. 4. 2015 zavrnil zahtevo prizadete stranke za dostop do informacij javnega značaja, ker se zahtevane informacije nanašajo na izdelavo pravnega mnenja, ki pomeni analizo razpolaganja in upravljanja s stvarnim premoženjem in ne gre za potrebe internega poslovanja, zaradi česar zahtevane informacije ne sodijo med informacije javnega značaja po 4.a členu Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ).
3. Toženec ugotavlja, da je tožnik zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja po 1. členu ZDIJZ kot oseba javnega prava. Pri presoji, da gre za osebo javnega prava, sklicuje na kriterije, ki jih je za določitev narave pravnih subjektov razvila sodna praksa. Pri tem poudarja, da ni potrebno, da bi bili vsi ti kriteriji izpolnjeni kumulativno, temveč zadošča, da so izkazani v pretežnem delu in kažejo na dovolj veliko koncentracijo javnopravnih značilnosti zavezanca. Kot prvo od teh značilnosti poudarja, da je bil tožnik ustanovljen z Zakonom o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-1; 240. člen) in ne s pogodbo, kot je značilno za pravne osebe zasebnega prava. Dodaja, da je tožnik v sedanji organizacijski obliki nastal s postopnim statusnim preoblikovanjem notranje organizacijske enote Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, torej osebe javnega prava, v samostojno pravno osebo. Nastanek tožnika torej ni posledica svobodne gospodarske pobude, temveč izvira iz prenosa izvajanja določenih javnopravnih nalog osebe javnega prava na samostojno pravno osebo.
4. Kot naslednji element, ki tožnika opredeljuje kot osebo javnega prava, toženc navaja, da tožnik opravlja naloge, ki so določene z zakonom, kar pomeni, da gre za zasledovanje javnih ciljev in izvrševanje javne funkcije. Pri tem se sklicuje na 378. člen Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2), iz katerega izhaja, da se postopek izvajanja oddajanja stanovanj starejšim opravlja zaradi zavarovanja javnega interesa in se ne izvaja po tržnih principih. To kaže, da gre pri izvajanju dejavnosti sklada za javnopravno dejavnost, ki je zakonsko regulirana in ni prepuščena tržnim načelom.
5. Tožnikov osnovni kapital je bil zagotovljen iz javnih sredstev, in sicer iz sredstev

Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (v nadaljevanju Zavod), saj so bila nanj prenesena stanovanja in stanovanjske hiše, ki so bile pred tem v Zavodovi lasti. To pomeni, da je tožnik posredni uporabnik proračuna, da upravlja z javnimi sredstvi oziroma se financira na podlagi upravljanja z javnimi sredstvi, kar potrjuje tudi dejstvo, da je njegovo poslovanje podvrženo revizijski pristojnosti računskega sodišča RS.

6. Poleg tega si je država sistemsko zagotovila vpliv na tožnikovo delovanje in sicer z desetim in enajstim odstavkom 378. člena ZPIZ-2, po katerih daje Vlada RS soglasje k tožnikovemu statutu, minister, pristojen za delo, pa s sklepom zadrži izvršitev odločitve, ki jo sprejme tožnikova skupščina, če oceni, da ta odločitev ni zakonita ali da ni skladna z državnim proračunom ali razvojnimi načrti RS za varstvo starejših, o tem pa obvesti Vlado. Poleg tega izvaja funkcijo tožnikove skupščine svet Zavoda, sestavljen iz sedmih članov, ki jih imenuje Vlada. Tožnik je zato odvisen od aktualne stanovanjske in socialne politike države, tako da ne more ravnati v skladu s klasičnimi tržnimi načeli. To pomeni, da tožnik po vseh presojanih kriterijih izkazuje javnopravne značilnosti in je oseba javnega prava ter kot taka v celotni sferi svojega delovanja zavezanec po 1. členu ZDIJZ. Pri tem ni pomembno, ali je tožnik naročnik po Zakonu o javnih naročilih (v nadaljevanju ZJN-2), saj kriteriji za presojo statusa osebe javnega prava po tem zakonu v obravnavani zadevi niso pomembni.
7. Zahtevani dokument pomeni informacijo javnega značaja v skladu s 4. členom ZDIJZ, saj gre za dokument s tožnikovega delovnega področja, to področje pa glede na določbo prvega odstavka 378. člena ZPIZ-2 v celoti spada med opravljanje javnopravnih nalog. Tožnik z dokumentom razpolaga v materializirani obliki, v svoji odločitvi pa se ni skliceval na nobeno izmed izjem od prostega dostopa po 6. členu ZDIJZ, zato je toženec po uradni dolžnosti preizkusil, ali je obravnavana informacija javnega značaja prosto dostopna.
8. V zvezi s tem ugotavlja, da gre za podatke o porabi javnih sredstev, zato je treba v skladu s tretjim odstavkom 6. člena ZDIJZ dovoliti dostop do takega podatka ne glede na morebiten obstoj izjeme poslovne skrivnosti. Gre torej za dokument, ki v skladu s tretjim odstavkom 39. člena ZGD-1 niti ne more biti označen kot poslovna skrivnost, ker gre za podatek, ki je javen že po zakonu in se za poslovno skrivnost sploh ne more določiti. Ker obravnavani dokument izpolnjuje vse kriterije za avtorsko delo, tožnik pa ni imetnik pravice reproduciranja tega dela, je toženec prizadeti stranki omogočil le vpogled v ta dokument. Obstoja drugih morebitnih izjem po prvem odstavku 6. člena toženec ni ugotovil.
9. Tožnik se z odločitvijo ne strinja in vlaga tožbo, v kateri med drugim navaja, da ni pravna oseba javnega prava, niti izvajalec javne službe. Meni, da ugotovitev toženca, da je bil ustanovljen z zakonom, ne drži, saj je bil ustanovljen z aktom, ki

ga je poimenoval Statut. Ustanovljen je bil že z ZPIZ in ne šele z ZPIZ-1, na podlagi katerega se je le statusno preoblikoval v družbo z omejeno odgovornostjo, kar pomeni, da je ta zakon zagotovil pravno podlago, da se ga preoblikuje oziroma poustanovi kot gospodarsko družbo. ZPIZ-2 zgolj na deklaratorni ravni ugotavlja obstoj družbe, ki je v 100 % lasti Zavoda in temu kot edinemu družbeniku daje nekatere pravice do izvajanja vpliva nanj, državi, kot ustanoviteljici zavoda, pa nekatere pravice nadzora nad Zavodom. To tožnika postavlja v položaj poslovnega subjekta pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava po 1.a členu ZDIJZ.

10. Meni tudi, da njegove naloge niso določene z zakonom in da svoje dejavnosti ne opravlja v javnem interesu. Pojasnjuje, da oskrbovanih in namenskih stanovanj ne oddaja v najem zaradi zavarovanja javnega interesa, se pa v skladu s sodobnimi trendi poslovanja trudi, da bi posloval čimbolj trajnostno naravnano, kar je seveda tudi v javnem interesu. Dejavnost oddaje namenskih in oskrbovanih stanovanj v najem je tržna dejavnost, ki jo upravlja cela vrsta pravnih oseb, kar brez dvoma kaže na dejansko konkurenco na trgu, enako kot pri vrstah drugih reguliranih dejavnosti, ki jih prav tako opravljajo tržni subjekti.
11. Ne drži niti to, da bi razpolagal z javnimi sredstvi. Zaradi porekla svojega osnovnega kapitala se ne razlikuje od ostalih gospodarskih družb, v katerih ima država neposreden ali posreden prevladujoč vpliv, financira pa se ne iz javnih sredstev, temveč iz svojega poslovanja na trgu. Družbenik (zavod) ne odgovarja za njegove obveznosti in ne zagotavlja nobenih dodatnih sredstev za njegovo delovanje ter ne pokriva morebitne izgube v primeru slabih poslovnih odločitev oziroma neugodnih tržnih razmer. Stroške poslovanja pokriva s prihodki od svojih naložb in drugimi sredstvi (sedmi odstavek 387. člena ZPIZ-2). Toženčevo sklicevanje na revizijsko poročilo računskega sodišča je napačno, saj so se pravne podlage za pristojnost računskega sodišča od leta 2004 do danes spremenile, pa tudi namen Zakona o računskem sodišču je bistveno drugačen od namena ZDIJZ, zato je domet prvega bistveno širši.
12. Ves čas priznava, da je zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja na podlagi 1.a člena ZDIJZ, kot poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, pri čemer je ta vpliv zagotovljen na vseh treh podlagah iz prvega ali drugega odstavka 1.a člena ZDIJZ, tako zaradi neposrednega vpliva Zavoda, kot tudi zaradi posrednega vpliva države. Zavod ima vpisan večinski delež kapitala (100 %), posledično pa tudi pravico nadzora. Edini javnopravni element je posredna vloga države pri organih upravljanja skupščine. Tožnikova skupščina namreč sprejema nekatere odločitve iz pristojnosti družbenikov, minister, pristojen za delo, pa lahko v določenih primerih zadrži izvršitev odločitve, ki jo skupščina

sprejme. Pri tem tožnik poudarja, da skupščina ne more odločati o vprašanih vodenja njegovih poslov (drugi odstavek 14. člena Statuta) in da je verjetnost, da odločitev skupščine ne bi bila skladna s proračunom RS enaka nič, ker tožnik ni v nikakršni povezavi z njim.

13. Sklicuje se tudi na dopise ministrstva, pristojnega za delo, da ni izvajalec javne službe, da ni nosilec javnega pooblastila in da svojo dejavnost v celoti opravlja kot tržno dejavnost. Nadzora, ki ga država izvaja nad njegovim edinim družbenikom, ne pomeni, da ne bi mogel ravnati v skladu s klasičnimi načeli trga. Poudarja, da je vloga države v organih upravljanja tako minimalna, da kot edini javno pravni element ne zadostuje, da bi ga bilo mogoče opredeliti kot pravo osebo javnega prava v smislu 1. člena ZDIJZ. Ni izvajalec nobene javne službe, saj ni zakona, ki bi mu nalagal izvajanje take službe, niti mu ni bilo z nobenim drugim aktom (npr. s koncesijskim aktom) podeljeno pooblastilo za izvajanje javne službe. To priznava tudi ministrstvo, ki je samo predlagalo drugačen vpis v register zavezancev za posredovanje informacij javnega značaja. Skupščina in država nimata nobenega neposrednega vpliva na njeno poslovanje, saj skupščina zgolj zastopa interese družbenikov, država pa, podobno kot v mnogih podobnih primerih, zgolj skrbi za to, da se v določeni panogi uresničujejo njene razvojne politike in vzdržuje ustrezen standard dejavnosti.
14. Ker je toženec napačno ugotovil, da je tožnik oseba javnega prava, je napačna tudi odločitev, da zahtevani dokument predstavlja informacijo javnega značaja. Tožnik je zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja izključno na podlagi 1.a člena ZDIJZ, zahtevano pravno mnenje pa ne pomeni pravnega posla ali drugih podatkov, ki so opredeljeni v 4.a členu ZDIJZ, zato ne pomeni informacije javnega značaja. Ker je to pravno mnenje avtorsko delo, ki je nastalo na podlagi pravnega posla, bi izjemoma sicer lahko predstavljalo informacijo javnega značaja v skladu z drugim odstavkom 4.a člena, vendar pa ni izkazan javni interes za njegovo razkritje. Prizadeta stranka takega interesa ni zatrjevala, zato ga tožnik ob odločanju o njeni zahtevi tudi ni presojal, niti ga ni v izpodbijani odločbi presojala toženka.
15. Toženec je zaradi napačne opredelitve tožnikovega statusa ugotovil, da bi se slednji lahko le izjemoma skliceval na poslovno skrivnost. Tudi ta ugotovitev je iz navedenih razlogov napačna, tako da tudi zahtevana listina ni mogla biti pridobljena v okviru izvajanja javne službe in ne gre za porabo javnih sredstev. Pri tožniku ni ovire, da tega pravnega mnenja ne bi označil kot poslovno skrivnost, kar je pravočasno in formalno pravilno tudi storil. Mnenje izpolnjuje tudi objektivni kriterij poslovne skrivnosti po drugem odstavku 39. člena ZGD-1, saj se nanaša na potencialno cenovno politiko tožnika pri njegovem poslovanju v okviru

njegove osnovne dejavnosti. To so podatki, za katere bi moralo biti vsakemu povprečnemu posamezniku očitno, da bi z njihovim razkritjem nepooblaščenim osebi nastala občutna škoda. Navaja še, da pravno mnenje vsebuje tudi osebne podatke, z njihovim razkritjem pa bi prišlo do kršitve njihovega varstva.

16. Uveljavlja tudi bistvene kršitve pravil postopka, saj bi moral biti v postopek pritegnjen tudi avtor predmetnega pravnega mnenja, poleg tega pa se toženec ni opredelil do mnenj ministrstva z dne 15. 7. 2015 in 4. 8. 2015, ki sta diametralno nasprotujoči vpisu tožnika v register zavezancev po 3.b členu ZDIJZ (v nadaljevanju register) in stališčem toženca.
17. Sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo odpravi in odloči, da se pritožba prizadete stranke zavrne, oziroma podrejeno, da se izpodbijana odločba odpravi in zadeva vrne tožencu v ponovni postopek, poleg tega pa zahteva tudi povračilo stroškov postopka, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.
18. Toženec se v odgovoru na tožbo in nadaljnjih pripravljalnih vlogah med drugim opredeljuje do mnenj Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve ter poudarja, da nanjo ni vezan, vztraja na stališču, da je tožnik ustanovljen po volji zakonodajalca ter meni, da so njegove naloge zakonsko definirane in omejene, kar za gospodarske družbe, ki so pravne osebe zasebnega prava, ne velja. Glede očitka, da bi moral v postopek pozvati avtorja predmetnega pravnega mnenja, navaja, da je dovolil le vpogled vanj in so bile zato avtorske pravice ustrezno varovane, iz mnenja pa ne izhajajo nobeni podatki, ki bi bili osebni podatki avtorja tega mnenja.
19. Prizadeta stranka v odgovoru na tožbo in nadaljnjih pripravljalnih vlogah obrazlaga svoj interes za vpogled v obravnavano informacijo ter se ne strinja z izbrisom tožnika iz registra.
20. Tožnik v nadaljnjih pripravljalnih vlogah prereka navedbe toženca.
21. Tožba je utemeljena.
22. V zadevi je sporno, ali je tožnik zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ, ki določa, da ta zakon ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerim razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb (torej kot oseba javnega prava), ali pa zgolj po 1.a členu istega zakona, ki se nanaša na poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Od tega temeljnega vprašanja je namreč odvisna presoja obsega tožnikovih obveznosti v zvezi s posredovanjem informacij, ki so predmet

izpodbijane odločbe, in s tem zakonitost te odločbe. Odgovor na sporno vprašanje je v obravnavani zadevi odvisno od presoje, ali je tožnika mogoče uvrstiti med „druge osebe javnega prava“, nosilce javnih pooblastil ali izvajalce javnih služb v smislu 1. člena ZDIJZ.

23. Brez dvoma je oseba javnega prava tista pravna oseba, ki ji tak status izrecno določa zakon. Vendar pa v obravnavani zadevi ni tako, ZDIJZ pa kriterijev za opredelitev pojma osebe javnega prava ne določa, temveč le primeroma našteva nekaj takih subjektov. Do vprašanja, ali je treba osebo šteti za osebo javnega prava, se je v takem primeru treba opredeliti vsakokrat posebej, na podlagi določb ZDIJZ, drugih zakonov, sodne prakse in ustaljenih metod razlage.
24. Pravna teorija in upravnosodna praksa sta v zadevah dostopa do informacij javnega značaja opredelili več kriterijev, ki so pomembni za opredelitev javno pravnega oziroma zasebno pravnega statusa pravne osebe, na nekatere od teh kriterijev pa se v obravnavani zadevi sklicujeta tako tožnik kot tudi toženec. Med drugim gre za način ustanovitve, namen delovanja, morebitno izvajanje javnih nalog, odgovornost za obveznosti, prevladujočo vlogo države v organih upravljanja, naravo funkcij oziroma delovanja in način financiranja (prim. npr. odločbo Vrhovnega sodišča RS X Ips 318/2010 in dr. Rajko Pirnat: Vrsta in značilnosti pravnih oseb: pravne osebe javnega prava, sistem ali kaos, Podjetje in delo 1999, str. 910). Sodišče pri tem posebej poudarja, da izpolnjevanje nobenega od naštetih (ali ostalih podobnih) kriterijev ne daje enopomenskega odgovora o statusu pravne osebe, temveč so ti kriteriji le pripomoček pri presoji, ali je mogoče v konkretnem obravnavanem primeru ugotoviti dovolj veliko koncentracijo javnopravnih značilnosti subjekta, da ga je mogoče šteti za osebo javnega prava.
25. V zvezi s to presojo sodišče uvodoma opozarja na določbo drugega odstavka 1.a člena ZDIJZ, ki opredeljuje pojem prevladujočega vpliva oseb javnega prava v poslovnih subjektih. Po tej določbi je prevladujoč vpliv zagotovljen, kadar Republika Slovenija (...) ali druge osebe javnega prava v gospodarski družbi izvajajo prevladujoč vpliv na podlagi večinskega deleža vpisanega kapitala ali imajo pravico nadzora večine ali lahko imenujejo več kot polovico članov poslovodnega ali nadzornega organa. To pomeni, da v zadevah, ki se nanašajo na dostop do informacij javnega značaja, ne izvor tožnikovega kapitala, ne vloga države oziroma zavoda pri njegovem nadzoru in upravljanju, ne njegova organizacijska oblika, ne morejo pomeniti odločilnih argumentov za uvrstitev subjekta med osebe javnega prava po 1. členu ZDIJZ. Te značilnosti so namreč po po izrecnem zakonskem besedilu lahko tudi razlog za uvrstitev subjekta med poslovne subjekte po 1.a členu istega zakona, kamor naj bi po njegovih izrecnih navedbah padal tudi tožnik.
26. Toženec ima sicer prav, da je tožnik nastal s postopnim statusnim preoblikovanjem

notranje organizacijske enote zavoda, to je osebe javnega prava, v samostojno pravno osebo, vendar ni mogoče spregledati, da je do tega statusnega preoblikovanja prišlo na podlagi zakona. To pomeni, da je do preoblikovanja iz statusne oblike, ki nedvomno pomeni osebo javnega prava, v statusno obliko, ki je značilna za opravljanje tržne dejavnosti, prišlo po volji zakonodajalca. Zato po presoji sodišča tudi na tej podlagi ni mogoče sklepati o zakonodajalčevem namenu, naj tožnik obdrži status osebe javnega prava. Tak status je namreč tožnik že imel, če pa bi zakonodajalec želel tak status obdržati tudi po preoblikovanju, je imel na voljo tudi bistveno ustrežnejše statusne oblike, kot npr. javni zavod, vendar se je - kot že rečeno - odločil za statusno obliko, značilno za opravljanje tržne dejavnosti.

27. Nič drugega ne izhaja ne iz besedila prvega odstavka 378. člena ZPIZ-2, ki kot namen tožnikove ustanovitve opredeljuje izključno „upravljanje nepremičnin in zagotavljanje namenskih najemnih stanovanj in oskrbovanih stanovanj za upokoјence in druge starejše osebe“, ne iz obrazložitve tega člena v zakonodajnem postopku (predlog ZPIZ-2, EVA: 2012-2611-0001 z dne 17. 10. 2012). Na podlagi te določbe po presoji sodišča že zaradi njene splošnosti oziroma nedoločnosti ni mogoče sklepati, da bi bil tožnik ustanovljen (oziroma je zakonodajalec zavod zavezal k njegovi ustanovitvi) z namenom opravljanja javne funkcije in še manj javne službe, saj zakon s tem v zvezi tožniku ne nalaga nobenih ustreznih obveznosti oziroma nalog.
28. Kot že rečeno, na podlagi izvora osnovnega kapitala družbe ni mogoče sklepati o njenem javno pravnem statusu, saj temu kriteriju po naravi stvari ustreza večina poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Da bi bilo tožnikovo sprotno poslovanje kakorkoli financirano iz javnih sredstev, toženec niti ne zatrjuje, sodišče pa dodaja še, da za to tudi ni nobene pravne podlage. Iz navedenih razlogov sodišče ugotavlja, da na podlagi statusnih in ekonomskih kriterijev, torej na podlagi statusne oblike, načina ustanovitve, izvora osnovnega kapitala in financiranja rednega poslovanja ni mogoče sklepati, da bi tožnik imel značilnosti osebe javnega prava.
29. Kot tožnik utemeljeno navaja, dejavnost, ki je podobna ali enaka njegovi, izvaja tudi vrsta tržnih subjektov, tako da niti na tej podlagi ni mogoče sklepati, da njegovo delovanje ne bi bilo podrejeno ekonomskim zakonitostim, kar zopet pomeni kvečjemu podlago za sklepanje, da je bil namen zakonodajalca prek tožnika in njegovega poslovanja po tržni poti vplivati na razmere v določenem segmentu trga, ne pa opravljanje javne službe oziroma funkcije.
30. Tudi sicer oddajanje namenskih, oskrbovanih ali neprofitnih stanovanj v najem ni opredeljeno kot javna služba v Zakonu o socialnem varstvu (ZSV) ali ZPIZ-2.

31. Pri tem tožnik tudi nima podeljene koncesije, ni opredeljen kot javno podjetje po zakonu o gospodarskih javnih službah (ZGJS) oziroma nima nobene oblike, ki jo ta zakon določa za zagotavljanje gospodarskih javnih služb. Njegova dejavnost v nobenem aktu ni določena kot javna služba, niti ni bil po stanovanjskem zakonu (SZ-1) opredeljen kot nosilec izvajanja javnega interesa. Tožnik ni niti nikoli pridobil statusa neprofitne stanovanjske organizacije in ni bil vpisan v register neprofitnih stanovanjskih organizacij. Za kakršnokoli sklepanje, da naj bi tožnik opravljal javno službo oziroma dejavnost v javnem interesu, torej očitno manjka tudi kakršnakoli formalnopravna podlaga.
32. Tega ne spreminja navedba toženca, da je tožnik sprejel pravila za oddajanje namenskih najemnih stanovanj v najem in pravila za oddajanje oskrbovanih stanovanj v najem, saj iz tega ne izhaja, da bi šlo za zakonsko regulirano dejavnost. Iz navedenih pravil je mogoče povzeti, da jih je sprejel direktor, podlaga za njihov sprejem pa je statut, kar kaže, da gre po vsebini za tožnikov akt poslovanja in ne za normativno regulirano dejavnost. Tožnik je že v postopku zatrjeval, da so najemnine za stanovanja, ki jih oddaja v najem, kategorizirane kot prosto oblikovane najemnine, kar je skladno z drugim odstavkom 115. člena SZ-1, ki določa, da se najemnina za namenska stanovanja oblikuje prosto. Poslovne prostore oddaja po najvišji najemnini, ki jo lahko doseže na trgu, nakupe in prodaje nepremičnin pa opravlja na podlagi vsakokratnih tržnih cen.
33. Sklep, da se za starejša namenska stanovanja v izhodišču najemnina določi v višini neprofitne najemnine, je po tožnikovi navedbi zgolj stvar poslovne politike, do česar pa se toženka v izpodbijani odločbi ni opredelila. Poleg tega se tako izračunana najemnina po sklepih organov upravljanja usklajuje s stopnjo inflacije, kar pomeni, da je višja od siceršnje neprofitne najemnine. To je po presoji sodišča še nadaljnji razlog za sklepanje, da tožnik svoje storitve ponuja prosto na trgu in cene oblikuje na podlagi ponudbe in povpraševanja
34. Iz navedenih razlogov sodišče pritruje tožniku, da je toženčevo sklepanje, da pri njem prevladujejo javnopravni elementi oziroma da opravlja javno službo, napačno oziroma da tako sklepanje nima podlage v razlogih, na katere se toženec sklicuje v obrazložitvi izpodbijane odločbe. Ti razlogi namreč vsaj v enaki meri kažejo na to, da gre za poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, kot ves čas postopka zatrjuje tožnik in kar nenazadnje izhaja tudi iz zadnjih podatkov v javno dostopnem registru zavezancev za informacije javnega značaja, na katerega se tožnik tudi sklicuje.
35. To pomeni, da je bil iz ugotovljenih dejstev narejen napačen sklep glede dejanskega stanja, kar je imelo za posledico tudi napačno uporabo materialnega prava. Toženec je namreč na stališče, da je tožnik oseba javnega prava oziroma izvajalec javne službe, oprl tudi svojo nadaljnjo ugotovitev, da predmetno pravno

mnenje sploh ne more pomeniti poslovne skrivnosti. Pravilnost tega razlogovanja je očitno odvisna od utemeljenosti izhodiščnega stališča o tožnikovem statusu, saj po pravni ureditvi, ki izhaja iz ZDIJZ, obstoj poslovne skrivnosti pri poslovnih subjektih pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava ni izključen, vendar pod določenimi pogoji.

36. To pomeni, da bi moral toženec v primeru odločitve, kot izhaja iz izpodbijane odločbe in ob pravilni presoji okoliščin, na katere se sklicuje, za pravilnost oziroma ustrezno obrazloženost odločitve ugotoviti oziroma presoditi tudi dejstva in okoliščine v zvezi z vprašanjem, ali je treba obravnavano pravno mnenje obravnavati kot poslovno skrivnost subjekta pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava in posledično ali gre za informacijo javnega značaja v smislu 4.a člena ZDIJZ oziroma za eno od izjem po 6. členu istega zakona. To analogno velja tudi za toženčevo stališče, da se obravnavana informacija nanaša na porabo javnih sredstev in zato ne more biti predmet izjem iz 6. odstavka ZDIJZ, saj tudi to stališče temelji predvsem na ugotovitvi, da naj bi bil tožnik oseba javnega prava in sredstva, s katerimi razpolaga, zato javna sredstva.
37. Zaradi prej obrazložene napačne interpretacije ugotovljenih dejstev se toženec do navedenih vprašanj sploh ni opredelil, zato je sodišče v skladu z drugo točko prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) tožbi ugodilo, toženčevo odločbo v izpodbijanem obsegu odpravilo in mu zadevo v skladu s tretjim odstavkom 64. člena ZUS-1 vrnilo v ponovni postopek. Po četrtem odstavku istega člena je toženec v takem primeru vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in na njegova stališča, ki se tičejo postopka.
38. Glede na naravo pomanjkljivosti izpodbijane odločbe, ki jih bo treba odpraviti v ponovnem postopku upravnega odločanja, morebitni dokazi, izvedeni v upravnem sporu, ne bi mogli vplivati na odločitev, zato je sodišče v skladu z drugo alinejo drugega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo brez glavne obravnave, na seji.
39. Kadar sodišče tožbi ugoditi in odpravi izpodbijani upravni akt, je tožnik v skladu s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku v skladu s pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik).
40. Ker je bila zadeva rešena na seji, tožnika pa je v postopku zastopala pooblaščenka, ki je odvetnica, se mu priznajo stroški v višini 285,00 EUR (drugi odstavek 3. člena Pravilnika), povišani za 22% DDV, torej za 62,70 EUR. Zakonske zamudne obresti od stroškov postopka tečejo od poteka roka za njihovo prostovoljno plačilo (prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika, OZ).

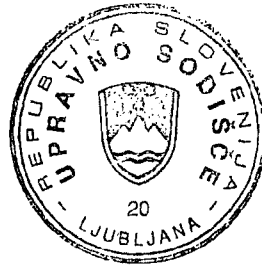
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 9. februar 2017

Predsednica senata:

Lara Bartenjev, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

Pacek